

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **J. P.**, zast. Tomášem Máchou, se sídlem Advokátní kancelář Evropská 2189/33b, 160 00 Praha 6 – Dejvice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 9. 4. 2014, č. j. KUZL-21171/2014, sp. zn. KUSP-4561/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení v částce 1.264 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Vizovice ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. D-98/12650/13-OPS/KJ, č. j. MUVIZ 21798/2013 (dále též „správní orgán I. stupně“) tak, že výrok o vině nově zní: „*J. P., (dále jen „obviněný“), je vinen přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 29. 6. 2013 v 9:45 hod. v obci na silnici ul..... před MěÚ ve směru jízdy ke kruhovému objezdu nebyl ve vozidle tov. zn., RZ, na sedadle řidiče za jízdy připoután*

bezpečnostním pásem, přestože jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Uvedeným jednáním porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu“. V souladu s ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jeho zbytku, tj. ve výroku o sankci a o výroku o náhradě nákladů řízení, potvrzeno.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27. 5. 2014 napadl žalobce rozhodnutí žalovaného v celém jeho rozsahu. Brojil proti nelegitimnímu zahájení řízení o přestupku, uvedl, že písemnost „oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci“ ze dne 9. 7. 2013 se nedostala nikdy do sféry jeho dispozice, nebyl s ní obeznámen. Z doručanky založené ve spisové dokumentaci lze seznat, že se nejedná o jeho podpis, měl za to, že písemnost převzal rodinný příslušník. Nesouhlasil s tvrzením, že se měl dopustit protiprávního jednání, které je mu kladeno za vinu. V průběhu přestupkového řízení byly předloženy na straně jedné důkazy svědeckou výpovědí Policie České republiky, na straně druhé jeho tvrzení z přestupku. Ačkoliv v průběhu řízení se jednalo „již o čtvrté předvolání“, postupem žalovaného bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

První předvolání, písemnosti „oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci“ ze dne 9. 7. 2013 nelze považovat za řádně doručené, neboť se nedostala do sféry jeho dispozice.

Druhý nařízený termín dne 16. 9. 2013 byl odročen vzhledem k jeho zdravotním důvodům.

Ke třetímu termínu ústního jednání konaného dne 24. 9. 2013 v 7:00 hod. nebylo v jeho možnostech, aby se bez vynaložení zcela nadbytečných prostředků dostavil do místa konání ústního jednání, o čemž správní orgán I. stupně informoval. Užitím veřejné hromadné dopravy by se do místa dostavil nejdříve 7:26 hod., tedy v době, kdy by jednání bylo v samém závěru.

Pokud se týká užití vozidla tov. zn., jednalo se o majetek zaměstnavatele společnosti Zlín okno s.r.o., následně Panel typ s.r.o., jedná se o typ „dodávka“, desetiletého stáří, tedy poměrně nízké hodnoty.

Ke čtvrtému termínu ústního jednání konaného dne 31. 10. 2013 v 8:00 hod., se nedostavil, nejednalo se o řádné předvolání ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu (nedodržení zákonné nejméně pětidenní lhůty k předvolání).

Žalovaný žádným způsobem nedoložil, v čem spatřuje „nebezpečí z prodlení“, jestliže zánik odpovědnosti „hrozil“ bez dvou dnů za osm měsíců.

Dále vyslovil námitky ke způsobu, jakým byla odůvodněna výše sankce, kdy mj. jako přitěžující okolnost hodnotil žalovaný skutečnost, že se k přestupku nedoznal či neprojevil sebemenší lítost. Je nepřijatelné, aby správní orgány „podmiňovaly“ výši uložené sankce případným (ne)doznáním.

Z výše uvedených důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 25. 8. 2014 se podrobně vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. K nelegitimnímu zahájení řízení o přestupku uvedl, že námitka tzv. falešného podpisu žalobce na doručence ze dne 23. 7. 2013 prokazující doručení písemnosti „oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání, které se mělo konat dne 14. 8. 2013“ se poprvé objevila až v žalobě. Přitom v předvolání jmenovaného k ústnímu jednání ze dne 29. 8. 2013 je uvedena věta: „*dne 23. 7. 2013 vám bylo oznámeno zahájení řízení vůči vaší osobě pro podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění...*“. Prokazatelně tak věděl, že mu mělo být dne 23. 7. 2013 oznámeno zahájení řízení, pokud by tomu tak nebylo, měl sdělit správnímu orgánu, že citované oznámení a předvolání k ústnímu jednání na den 14. 8. 2014 mu doručeno nebylo. Uvedená písemnost byla doručována do vlastních rukou žalobce. Správní orgán neměl důvodu zpochybnit podpis na doručence, neboť veškerá komunikace s žalobcem probíhala datovými zprávami. Možnost srovnání věrohodnosti podpisu žalobce na doručence tak byla vyloučena. Na podporu správnosti tohoto názoru žalovaný odkázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007.

K rozpornosti provedených důkazů (tvrzení žalobce a tvrzení svědků – policie České republiky) odkázal žalovaný na bohatou a konstantní judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, rozsudek ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004-43, rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010-79, rozsudek ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25 a rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007.

Stran žalobní námitky týkající se porušení jeho práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, uznal žalovaný, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s ust. § 4 správního řádu, když nařídil ústní jednání dne 24. 9. 2013 na 7:00 hod. Posuzováním dopadu časné ranní hodiny ústního jednání na zákonnost vydaného rozhodnutí se žalovaný zabýval na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí, na které tímto se odvolal. Nepřítomnost žalobce u jednání dne 16. 9. 2013 a 24. 9. 2013 byla jmenovaným omluvena zdravotní indispozicí s tím, že dle dokladu o dočasné pracovní neschopnosti další kontrola zdravotního stavu byla nařízena na den 20. 9. 2013. Uvedený doklad se však dostal k dispozici správnímu orgánu I. stupně až dne 20. 9. 2013. Ještě tentýž den byl žalobce datovou schránkou vyzván, aby oznámil, zda bude v pracovní neschopnosti pokračovat. Skutečnost, že žalobce, ač měl aktivní datovou schránku, si ji otevřel až osm dní poté, co se dostala do jeho dispozice, nemůže jít k tíži žalovaného. Námitkou žalobce vztahující se ke způsobu jeho předvolání k ústnímu jednání na den 31. 10. 2013 v 8:00 hod. se zabýval žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí, na toto odůvodnění se proto odvolal.

K žalobcově argumentaci stran způsobu stanovení výše uložené sankce uvedl žalobce, že smyslem trestání není pouze represe, ale naopak korektivní působení na pachatele, jemuž je tak dávana možnost změnit svůj dosavadní právně a třeba hodnotově vadný způsob chování. V praxi přestupkový správní orgán v rámci zákonných možností může a musí učinit rozdíl, že tomu, kdo se ke skutku nedozná a neprojevuje upřímnou lítost, uloží sankci vyšší než v opačném případě, kdy takové chování může být naopak zohledněno jako polehčující okolnost.

Na základě shora uvedeného navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku ze dne 15. 9. 2014, v níž v podstatě odkazuje na argumentaci v rámci žalobních námitek. S ohledem na obsah vyjádření žalovaného, dle jeho názoru, se žalovaný nezabývá meritem věci, pouze útočí na žalobce a jeho právního zástupce, aby zastřel důvod, který vedl žalobce k podání žaloby. Setrval na stanovisku, že přestupkové řízení nebylo zahájeno v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu, ve věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav prokazující protiprávnost jeho jednání. V této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 As 13/2013, rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010-69 a rozsudek ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004-43. K otázce nařízených ústních jednání se vyjádřil shodně s žalobou s tím, že v postupu správního orgánu I. stupně došlo k porušení souboru procesních práv účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010-69). Poznamenal dále, že užití vozidlo značky Mercedes bylo vozidlem zaměstnavatele, jednalo se o vyřazenou dodávku, zapůjčenou k provedení prací. Další úvahy o finančních možnostech žalobce a neužívání veřejné hromadné dopravy je jen dalším důkazem vykonstruovaného příběhu stran žalovaného. Uložená sankce nebyla pouze sankcí za údajné přestupkové jednání, ale za veškeré úkony, které v průběhu řízení žalobce vykonal.

Jednání ve věci proběhlo u zdejšího soudu dne 28. 5. 2015. V průběhu jednání se odvolal právní zástupce žalobce v plném rozsahu na obsah žaloby, na námítky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci (rozpor v určení stanoviště zasahujících policistů, k nedostatečnému výhledu do vozidla řidiče tj. průhled přes čelní sklo služebního vozidla i žalobcova vozidla, způsobu a předvolání žalobce k nařízeným jednáním i nedodržení zákonné lhůty k předvolání). Zástupkyně žalovaného se podrobně vyjádřila k uplatněným námítkám, její argumentace v podstatě korespondovala s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemným vyjádřením ze dne 25. 8. 2014. V otázce lhůty k předvolání odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, sice rozhodnutí ze dne 31. 8. 2010 sp. zn. 6 Tdo 844/2010, přílehlavé právní věty citovala. V otázce místa prováděné kontroly hlídkou policie ČR i vzdálenosti služebního vozu od přijíždějícího vozidla žalobce, tím i technickým podmínkám viditelnosti i výhledu ze služebního vozu policie ČR do vozidla žalobce, odkázala na shodné výpovědi policistů i fotodokumentaci ve správním spise. Zdůraznila, že žalobce nebyl ve správním řízení aktivní, o průběh správního řízení se nezajímal, před podáním odvolání nepřišel nahlédnout do správního spisu příp. se seznámit s jeho obsahem. Tuto aktivitu projevil až následně po vydání napadeného rozhodnutí v souvislosti se sepisem žaloby. Setrvala proto na neopodstatněnosti žaloby.

Podkladem pro rozhodnutí byl i správní spis, v němž je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Zlín, Obvodní oddělení Vizovice ze dne 29. 6. 2013, č. j. KRPZ-68716/PŘ-2013-150518, úřední záznam ze dne 29. 6. 2013, č. j. KRPZ-68716-2/PŘ-2013-150518, oznámení o zahájení řízení a předvolání žalobce v jeho přestupkové věci na den 14. 8. 2013, které mu bylo doručeno dne 23. 7. 2013, výpis z evidenční karty žalobce ke dni 16. 7. 2013 potvrzující čtyři záznamy v přestupcích, aktuální stav bodového hodnocení = 3 body, protokol o projednání přestupku ze dne 14. 8. 2013, k němuž se žalobce nedostavil, předvolání žalobce a svědka prap. Bc. P. a na den 16. 9. 2013 a den 24. 9. 2013 v 7.00 hod. spolu se svědkem prap. Bc. Předvolání k jednání

bylo dodáno do datové schránky žalobce dne 29. 8. 2013, doručeno bylo jmenovanému dne 7. 9. 2013.

Dne 12. 9. 2013 se elektronickým podáním (e-mailovou zprávou) omluvil žalobce z obou ústních jednání s odkazem na závažné zdravotní důvody. Následně poté zaslal potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 13. 9. 2013 (MUDr. Marie Skopalová, praktická lékařka,, kontrola byla stanovena na den 20. 9. 2013). Neúčast žalobce při ústním jednání dne 16. 9. 2013 byla akceptována. Dne 20. 9. 2013 bylo dodáno do datové schránky žalobce sdělení správního orgánu I. stupně, že vzhledem k nečitelnosti jména, příjmení a data narození na rozhodnutí o dočasné neschopnosti, kdy nelze s určitostí identifikovat osobu, je třeba v případě pokračování pracovní neschopnosti i po datu kontroly dne 20. 9. 2013 předložit kopii dokladu prokazující tuto skutečnost. Zároveň byla žalobci v příloze zaslána možnost dopravního spojení veřejnými dopravními prostředky z místa jeho bydliště do místa konaného ústního jednání vzhledem k časovému termínu. Žalobce se k ústnímu jednání na den 24. 9. 2013 nedostavil, výslech svědka byl proto proveden v jeho nepřítomnosti. K dalšímu ústnímu jednání na den 31. 10. 2013 byl předvolán svědek prap. Bc. P. a žalobce, kterému dle elektronické doručky byla datová zpráva dodána do schránky dne 16. 10. 2013. Dne 26. 10. 2013 uplynulo deset dnů od dodání zprávy do datové schránky, aniž by se do schránky přihlásila osoba, která má oprávnění k přístupu. Zpráva byla označena jako doručena fikcí. Dne 27. 10. 2013 se přihlásila oprávněná osoba, tj. žalobce, datová zpráva jí byla doručena. Sdělením ze dne 28. 10. 2013 doručené do datové schránky správního orgánu dne 29. 10. 2013, uvedl žalobce, že není v jeho možnostech být přítomen u ústního jednání dne 31. 10. 2013, konkrétní důvod neuvedl. Vyslovil pochybnosti o řádném vedení přestupkového řízení, měl za to, že tímto postupem je mu upíráno právo účastnit se ústního jednání vč. provedení důkazů. Správní orgán sdělením ze dne 4. 11. 2013, podané do datové schránky příjemce téhož dne a doručené jmenovanému dne 14. 11. 2013 uvedl, že žalobcovy pochybnosti jsou neopodstatněné. Dále uvedl, že předmětné sdělení bylo odesláno bez zaručeného elektronického podpisu ve formátu, který nelze konvertovat. Výslech svědka prap. Bc. M. P. dne 31. 10. 2013 byl proveden v nepřítomnosti žalobce, který se k jeho výslechu bez řádné omluvy, případně jiného důvodu, nedostavil.

Dne 26. 11. 2013 rozhodl správní orgán I. stupně o vině a sankci žalobce způsobem, jak již shora uvedeno. Dne 30. 12. 2013 podal žalobce blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 24. 2. 2014. Žalovaný ve věci rozhodl dne 9. 4. 2014, rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce byl uznán vinen přestupkem podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 29. 6. 2013 v 9:45 hod. v obci na silnici č. ulice před MěÚ ve směru jízdy ke kruhovému objezdu nebyl ve vozidle tovární značky, registrační značky:, na sedadle řidiče za jízdy připoután bezpečnostním pásem, přestože jím bylo sedadlo povinně vybaveno. Uvedeným jednáním porušil ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za uvedené přestupkové jednání mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč (ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu).

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení zákonnosti postupu správních orgánů s ohledem na obsah žalobních námitek.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů, jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním orgánem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Az 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné v tom směru, zda rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002 Sb., www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného.“ V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008, www.nssoud.cz, dle

kterého „*funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost...*“

Ve světle výše uvedeného soud o žalobních námitkách uvážil takto:

I. Nelegitimní zahájení řízení o přestupku

Žalobce zpochybnil, zda řízení o přestupku bylo zahájeno legitimním způsobem, neboť s písemností „oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci“ ze dne 9. 7. 2013 nebyl nikdy obeznámen, tato se nedostala do sféry jeho dispozice. Doručena založena ve spise, není opatřena jeho vlastnoručním podpisem, vyslovil pochybnost, že písemnost byla převzata rodinným příslušníkem.

Soud této námitce, která byla vznesena až v žalobě, nepřisvědčil. Jak vyplývá z předvolání obviněného (dále též „žalobce“) k ústnímu jednání dne 16.9.2013 a dne 24.9.2013 jeho úvodní část obsahuje informaci (citace), že „... *mu bylo dne 23.7.2013 oznámeno zahájení řízení vůči jeho osobě pro podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, kterého se měl dopustit dne 29. 6. 2013 09.45 hod. v obci Slušovice...*“ Tudiž s touto informací byl seznámen. Zpochybnil-li tedy doručení „*oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného v jeho přestupkové věci k jednání dne 14. 8. 2013*“ jím uváděným způsobem, nelze toto přičítat k tíži žalovaného, neboť vytýkaná vada nebyla ze spisu zjevná, jelikož komunikace s žalobcem probíhala elektronickou formou (datovými zprávami). Oznámení o zahájení řízení bylo doručováno v obálce s červeným pruhem, tedy výhradně do vlastních rukou. Tím, že žalobce před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepodepsal žádný správní dokument, byla tak vyloučena možnost srovnání vzhledu podpisů, neboť vlastnoruční podpis žalobce se ve správním spise nenacházel. Bylo proto na žalobci, který uvedeným způsobem byl seznámen s existencí oznámení zahájení předmětného přestupkového řízení, aby proti tomu brojil odpovídajícím procesním prostředkem, v jeho uplatnění mu nic nebránilo (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007, www.nssoud.cz). Toto však neučinil. Lze tedy jen zopakovat, že žalobce, ač podal odvolání, neuvedl, že mu citované oznámení o zahájení přestupkového řízení nebylo doručeno, ačkoliv již v době podání odvolání mu toto bylo dostatečně známo. Měl rovněž možnost nahlížet do správního spisu a seznámit se blíže s jeho obsahem. Soud proto uzavírá, že došlo-li by k pochybení při doručování uvedeného dokladu popisovaným způsobem, nemohlo být toto pochybení žalovanému zřejmé z obsahu spisu.

Vzhledem k tomuto pojetí, je třeba zdůraznit, že při hodnocení zákonnosti postupu a rozhodnutí žalovaného je třeba vycházet z faktu, že správní řád č. 500/2004 Sb. přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád č. 71/1967 Sb. Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť do jeho dispozice svěřil v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Pozornost, kterou musí odvolací orgán věnovat základním zásadám správního řízení, by v sobě jistě zahrnovala i vyvození důsledků z porušení procesních předpisů, za které je třeba považovat i nedostatek řádného doručení předmětných písemností. Tento přezkum nad rámec odvolacích

námitek však předpokládá, že takové vady jsou ze spisu zjevné. Pokud spis obsahoval u dané písemnosti doručenkou se zákonnými náležitostmi a její obsah nebyl odvoláním zpochybněn, nelze žalovanému vytýkat, že neprovedl srovnání techniky, formy a stylu podpisu na doručence s jiným podpisem žalobce, který navíc ani ve spise nebyl veden.

II. Procesní vady v postupu správního orgánu I. stupně

Soud neshledal relevantnost žalobcovy námitky, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť nelze bez výhrad přisvědčit žalovanému skutečnosti, že v průběhu řízení se jednalo „již o čtvrté předvolání“.

Stran předvolání žalobce k ústnímu jednání na den 14. 8. 2013, vycházel správní orgán I. stupně z kvalifikovaného způsobu doručení žalobci předvolání k jednání (viz doručenka ze dne 23. 7. 2013). Žalobce se k jednání nedostavil. Správní orgán pokračoval v řízení, další jednání nařídil na den 16. 9. 2013 v 8:00 hod., předvolal žalobce i svědka prap. Bc. P. a na den 24. 9. 2013 v 7:00 hod. i prap. Bc. C. Žalobce nepřítomnost u ústních jednání nařízených na dny 16. 9. a 24. 9. 2013 omlouval nejprve svou zdravotní indispozicí s tím, že dle dokladu o dočasné pracovní neschopnosti má další kontrolu zdravotního stavu nařízenou na den 20. 9. 2013. Tento doklad o dočasné pracovní neschopnosti se dostal do dispozice správního orgánu dne 20. 9. 2013. Tentýž den správní orgán vyzval žalobce datovou zprávou, aby mu oznámil, zda bude v pracovní neschopnosti pokračovat. Rovněž jej seznámil s tím, že v opačném případě zůstává termín ústního jednání v platnosti. Žalobci zaslal i přehled o možnosti a způsobu dopravního spojení veřejnými dopravními prostředky do místa konaného ústního jednání, a to dne 24. 9. 2013 v 7:00 hod. s tolerancí odročení jednání též den v pozdější pracovní dobu s ohledem na přepravu žalobce. Nelze rovněž přehlédnout, že předložené rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti absentovalo čitelné osobní údaje o vyšetřované osobě. Žalobce správní orgán nekontaktoval, k ústním jednáním se nedostavil, proto výslech svědka prap. Bc. C. dne 24. 9. 2013 byl proveden v nepřítomnosti jmenovaného, který o dané možnosti byl řádně poučen v předvolání k ústnímu jednání na den 16. 9. 2013 a 24. 9. 2013.

Pokud se týká předvolání žalobce k ústnímu jednání konaném dne 31. 10. 2014, neshledal soud porušení ust. § 49 odst. 1 správního řádu, neboť „vyrozumění o pokračování ústního jednání bylo dodáno do datové schránky příjemce, tj. žalobce dne 16. 10. 2013. Dne 26. 10. 2013 uplynulo 10 dnů od jejího dodání, aniž by se do schránky přihlásila osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu (ust. § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů ve znění pozdějších předpisů). Zpráva byla označena jako doručená fikcí. K doručení dokumentu do datové schránky dochází v okamžiku, kdy se do určité datové schránky prostřednictvím informačního systému datových schránek úspěšně přihlásí osoba, která má oprávnění pro přístup k danému dokumentu. Fikce doručení je zákonná konstrukce, která má svou povahou vyloučit možné obstrukce osob, které se svým jednáním snaží vyhnout doručení, a zabránit tak účinkům rozhodnutí a jiných aktů. Nastává desátým dnem ode dne, kdy byla datová zpráva dodána do datové schránky adresáta. Přihlásí-li se oprávněná osoba ve smyslu ust. § 8 odst. 1 až 4 citovaného zákona, datová zpráva je doručena. V daném případě nastala fikce doručení dnem 26. 10. 2013 ve 13:49:15, datová zpráva byla doručena dne 27. 10. 2013 v 9:03:10.

Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků je nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem.

Smyslem této lhůty je vytvořit žalobci možnost k tomu, aby se patřičně připravil k jednání. Lze konstatovat, že zákon již přímo neřeší, zda je i v případech odročeného jednání nutno zachovat lhůtu k přípravě, podle zmíněného zákonného ustanovení. Z významu a smyslu této lhůty je však možné dovodit, že ji bude nutné v případě opětovného předvolání obviněného, tj. žalobce, k jednání zachovat, to však pouze tehdy, pokud po odročení jednání nastaly v řízení a ve věci, která je projednávána, takové podstatné změny, o nichž obviněný před nařízením jednání nevěděl a přitom jsou pro jeho procesní postavení a možnosti zajištění jeho řádné obhajoby významné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2005, sp. zn. 8 Tdo 1407/2005, www.nssoud.cz). Je však zapotřebí konstatovat, že obviněnému byla výše zmíněná přípravná lhůta zachována již v případě předcházejících nařízených jednání, k nimž se nedostavil (dne 14. 8. 2013, 16. 9. 2013, 24. 9. 2013). Z tohoto výčtu vyplývá, že jednání bylo odročeno opakovaně, s výjimkou posledního jednání konaného dne 31. 10. 2013, v němž bylo provedeno dokazování (výslech svědka prap. Bc. M. P.). V případě předcházejících jednání nenastaly žádné takové okolnosti, které by měly být obviněnému známy, a které by odůvodňovaly nutnost zachovat přípravnou lhůtu k poslednímu uvedenému jednání. Zdejší soud se proto ztotožnil s judikaturou Nejvyššího soudu (srov. usnesení NS ČR sp. zn. 6 Tdo 844/2010 ze dne 31. 8. 2010), dle kterého „...nebylo již nezbytné zachovat obviněnému k tomuto poslednímu hlavnímu líčení lhůtu k přípravě. Stručně shrnuto, byla-li obviněnému zachována lhůta k přípravě k prvému nařízenému hlavnímu líčení a nedošlo-li od této doby do posledního hlavního líčení ve stavu řízení a v dané věci k žádným změnám, nebylo zapotřebí již opětovně poskytovat obviněnému další lhůtu k přípravě. Pouze na okraj lze poznamenat, že obviněnému bylo od počátku známo, pro jaký skutek a trestný čin je stíhán a měl v řízení před soudem dostatek času k přípravě své obhajoby. Pokud byl opakovaně předvoláván, přičemž v řízení a ve věci nedošlo až do posledního hlavního líčení ke změnám, pak měl možnost se náležitě opakovaně a tím spíše tedy důkladně připravit, a to i nedlouho před posledním hlavním líčením“. Uvedený právní názor lze bez dalšího aplikovat i na řízení správní. Lze tedy konstatovat, že správní orgán I. stupně vytvořil žalobci reálnou možnost zúčastnit se všech jednání v posuzované přestupkové věci, možnost vyjádřit se před správním orgánem k tomu, co je mu kladeno za vinu, a k důkazům, na nichž bylo oznámení o zahájení přestupkového řízení založeno, tedy v plném rozsahu uplatnit svá práva, o nichž byl řádně poučen. Za tohoto stavu se zřetelem k tomu, že zákonné podmínky pro konání správního jednání v nepřítomnosti žalobce byly splněny, soud seznal, že postup správního orgánu I. stupně (potažmo i žalovaného, pokud neshledal v daném směru na straně prvostupňového správního orgánu pochybení), nebyl ani v kolizi s ústavně zaručeným právem na spravedlivý proces).

Pokud se týká tvrzení žalobce, že žalovaný žádným způsobem nedoložil, v čem spatřuje nebezpečí z prodlení, soud odkazuje na argumentaci žalovaného, který netvrdil, že by ve správním řízení v něčem spatřoval nebezpečí z prodlení, konstatoval pouze, že tuto možnost správní řád v ust. § 49 odst. 1 předpokládá, proto zvažoval, jaké mělo pro žalobce důsledky to, že v daném případě nebezpečí z prodlení absentovalo, a přesto byl žalobce předvolán

k ústnímu jednání s kratším předstihem než uvedeno v citovaném právním ustanovení správního řádu.

III. Vady zjištěného skutkového stavu věci

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se přestupku dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě 2 tohoto zákona.

Podle ust. § 6 odst. 1 písm. a) řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 29. 6. 2013 v 9:45 hod. v obci na silnici ulice byl žalobce při řízení vozidla tovární značky, registrační značky kontrolován hlídkou Policie ČR. Bylo však nutno posoudit s ohledem na žalobní námítky, zda nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy či připoután byl. Podstatou právního posouzení případu je tedy otázka, zda jednání žalobce je protiprávním jednáním ve smyslu shora citovaných ustanovení či nikoliv.

Řízení o přestupcích je ovládáno v podstatě dvěma procesními normami; správním řádem (zákon č. 500/2004 Sb.) a zákonem o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.). Správní řád je přitom obecnou procesní normou, jež se užije ve všech správních řízeních za předpokladu, že pro některá zvláštní řízení neupravuje dílčí procesní kroky speciální zákon. V řízení o přestupcích je tímto zvláštním zákonem právě zákon o přestupcích.

Základním principem pro interpretaci právního textu je interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní. Normuje-li tedy ust. § 6 odst. 1 písm. a/ zákona o provozu na pozemních komunikacích, že řidič je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pak je skutečným obsahem právní normy zajištění stavu, aby řidič byl připoután během celé jízdy, aby se bezpečně přepravil z jednoho místa na místo druhé. Má-li být řidičova bezpečnost zajištěna během celé jízdy, pak musí být řidič připoután již před jejím začátkem, od okamžiku, kdy uvede automobil do pohybu vpřed, tedy od okamžiku uvedení automobilu do pohybu až do ukončení jízdy (*podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2007, č.j. 1 As 24/2006-86, www.nssoud.cz*).

Smyslem zákona o provozu na pozemních komunikacích je, jak je zřejmé z celého obsahu normy, zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu. Nelze přehlédnout, že tento zákon byl přijat v reakci na neuspokojivý a stále se zhoršující stav bezpečnosti silničního provozu vnímaný společností jako vážný problém, a to s cílem nastolit v této oblasti obrat.

Žalobce jednak kritizuje správnost hodnocení důkazů provedených správními orgány, jednak upozorňuje, že tu jsou vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve zjištěném stavu věci, správní orgán důsledně nerespektoval zásadu „in dubio pro reo“, nepovažoval za relevantní důkazy,

které měly prokazovat pravdivost tvrzení žalobce atd., tudíž ze všech těchto důvodů mělo být rozhodnutí žalovaného zrušeno.

Na tomto místě je třeba upozornit na rozsáhlou a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již opakovaně judikoval, že *...provádění důkazů v přestupkovém řízení je především úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazů. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vší rozumnou pochybnost stavět na možnost jiného závěr,*(viz rozsudek ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006-48 www.nssoud.cz).

V nyní posuzované věci je nutno na tomto místě uvést, že správní orgány shromáždily přímé i nepřímé důkazy proti žalobci, přičemž závěr jimi dovozovaný je v souladu s podstatnou částí jimi provedeného dokazování. Žalobce upozorňuje na nepřesvědčivost svědeckých výpovědí Policie ČR vzhledem k popisu skutkového děje i k jejich postavení, tj. stanovišti, kde byla prováděna kontrola, tudíž jejich svědectví nepovažuje za věrohodné. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za dostatečně prokázaný. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem ze dne 29. 6. 2013, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil, resp. že by se dopustil přestupkového jednání tak, jak je mu kladeno za vinu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz: „*existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.*“ Posouzením postupu správních orgánů se k žalobním námitkám zabíral i krajský soud a neshledal na jejich hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry žalovaného, že hodnověrnějšími se jeví výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku, který žalobce nepodepsal, s vyjádřením „*nesouhlas s přestupkem – šikana policie*“, než verze předestřená žalobcem v obsahu odvolání i žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2013., č. j. 9 As 139/2012-30, www.nssoud.cz). Z přestupkového spisu zpracovaného Obvodním oddělením PČR Vizovice, č.j. KRPZ-68716/PŘ-2013-150518 a ostatní spisové dokumentace vyplývá, že dne 29. 6. 2013 v 9:45 hod. v obci na silnici ulice před Městským úřadem na hlídka PČR Vizovice ve složení prap. Bc. C. a prap. Bc. P. spatřila vozidlo značky “....., registrační značky 3Z5 6637 jedoucí od kostela ke kruhovému objezdu, jehož řidič nebyl při řízení vozidla připoután bezpečnostním pásem. Jeho přestupkové jednání bylo jasné a zřetelně vidět přes čelní sklo a později přes pravé boční sklo jeho vozu, kdy tato skla nebyla tónovaná. Vzdálenost služebního vozidla od vozidla žalobce byla cca tři metry, ve výhledu

policistů nebránila žádná překážka. Oba policisté se shodli v tvrzení, že seděli ve služebním vozidle, které bylo zaparkováno vedle Městského úřadu ve, a sledovali projíždějící vozidla. Oba shodně zakreslili postavení služebního vozidla do přiložené mapky či fotografie místa tak, že přední část služebního vozidla vyčnívala do přilehlého chodníku. Shodnost výpovědi policistů vyplývá i z toho, že žalobcovo jednání pozorovalo v momentu příjezdu k jejich stanovišti poté, kdy projížděl poměrně v malé vzdálenosti a poměrně nízkou rychlostí. Svědek prap. Bc. P. uvedl, že do vnitřních prostor vozidla žalobce velmi dobře viděl přes čiré čelní sklo vozidla, dále je znám přibližně i úhel a místo, odkud celý děj policisté sledovali, což vyplývá z dokumentace.

V souzené věci jsou výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazují žádné logické rozpory či nejasnosti. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná „*nepřiměřená míra horlivosti*“, jako byla shledána např. ve věci vedené u NSS pod sp. zn. 7 As 83/2010. Ostatně i v rozhodnutí v uvedené věci vyšel soud z premisy, že „*policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví*“.

Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se zabýval kasační soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“

Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i soud neshledal žádnou okolnost vedoucí k závěru o jakémkoliv zaujatosti zasahujících policistů. Ostatně žalobce ani toto netvrdil.

V průběhu celého správního řízení žalobce nepředložil jakoukoliv svou verzi skutkového děje, pouze od počátku tvrdil, že přestupek nespáchal, aniž by uvedl jakékoliv přesnější argumenty či informace, které použil až v žalobě.

Zdejší soud tak uzavírá, že v projednávané věci bylo dle jeho názoru v souladu s výše citovanou judikaturou dostatečným způsobem prokázáno naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku žalobcem. V průběhu řízení nevyvstaly indicie o tom, že by chování zasahujících policistů bylo jakkoliv nestandardní či že by měli osobní zájem na věci; mimo vyjádření žalobce v rámci odvolacích a žalobních námitek nebyly k dispozici žádné důkazy zpochybňující výpovědi svědků.

IV. Sankční postih

Proti druhu a přiměřenosti sankce žalobce stížní námitku nepodal, neboť podstatou jeho argumentace bylo tvrzení, kterým se snažil zcela popřít samotné odpovědnostní jednání.

Soud pouze pro upřesnění konstatuje, že druh a výměra sankce uložené podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích musí odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. Sankční postih za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu činí pokutu od výše 1.500 do 2.500 Kč. Na tomto místě je však třeba přisvědčit žalobci potud, že zdůvodnění přitěžující okolnosti stran argumentace žalovaného nebyla přiléhavá a přesvědčivě výstižná. Nicméně i přes uvedené pochybení výměra sankce korespondovala s kritérii stanovenými dle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Optikou tohoto náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek.

S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč popsany skutkový stav subsumoval pod zvolené právní normy. Žaloba proto dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. byla jako nedůvodná zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová